

Norsko 2011

Místo děje: *Norsko, Hardangervidda*

Časové období: *15. 8. 2011 – 26. 8. 2011*

Zapsal: *Strašlivý Uragán*

Osoby a obsazení: *Kamča, Katka, Petulka, Vašek a
autor*

Úvod

Letos jsme se vydali do Norska, kde je krásně, i když prší.

Pondělí 15. srpna

Dnes jsem se celý den balil a chystal na cestu. V 17:45 jsme měli sraz na Dejvické, kde jsem byl kupodivu o něco dřív, i ostatní zde byli včas, a tak chvíli poté jedeme na letiště. Zde se ještě potkáme s Peťulkou, která sem jela z práce. Odbavíme se u automatu, necháme si zabalit batohy a odevzdavše je, jdeme k letadlu. V Praze máme chvíli zpoždění, ale v Oslu jsme včas, tedy v deset večer. Pro Kamču to byl první let, ale asi si to tolik neužila, protože z okénka stejně nebylo nic vidět a navíc seděla do uličky.

V Oslu si chvíli počkáme na batohy a jdeme k nádraží. Cestou si vyberu v bankomatu peníze. U nádraží si v automatu koupíme lístek na vlak do města za 110 NOK, ale chvíli nám trvá, než zjistíme, který vlak to je. Odjíždíme osm minut po jedenácté a ve městě jsme tedy chvíli před půlnocí. Na stanici „National theatret“ přestoupíme na metro, což není nic triviálního, protože nevíme, jaké lístky si máme koupit. Já si šťastnou náhodou koupím dva lístky na jednu jízdu, tak ho mám potom i na cestu zpět. Ostatní si je kupovali u jiného automatu, kde jsou lístky asi platné od okamžiku koupení, tak jim lístek na zítřek propadne. Potom ještě dumáme, jak máme lístky správně označit, nic z toho zde věru není jednoduché.

Metrem jedeme na stanici Sognsvann, odkud už po půlnoci vyrazíme pěšky ke stejnojmennému jezeru, cestou jsme si ještě zjistili, že místní obchod má otevřeno od sedmi hodin. Jezero Sognsvann mají již holky vyhlédnuté z minulé cesty do Norska. Cestou poradíme to místo i dvěma Němkám. Jezero je kousek za konečnou, na piknikové louce u něj postavíme stany a jdeme spát. Já jsem s Vaškem v mém stanu, holky jsou pak v Kamčině stanu.

Úterý 16. srpna

Ráno vstáváme už v půl sedmé. Okolí je za dne docela hezké a jsou tu i záchody, asi ve čtvrt na osm jsme sbaleni a jdeme do krámu. Podle včera dokončeného seznamu dokoupím jídlo, do letadla se mi toho do batohu moc nevešlo. Stejně tak učiní i ostatní až na Peťulku, která si zde kupuje jen chleba. Poté jedeme metrem na autobusové nádraží, odkud v 9:10 odjíždíme do Geila. V autobusu se teprve nasnídáme. Koupil jsem si jogurt a své oblíbené bramborové placky, tentokrát naplněné sladkým krémem. Po snídani koukáme z okna, povídáme si a podřimujeme. Kolem poledne přestoupíme v Galu do dalšího autobusu, avšak bez zbytečných prostojů, lístek jsme si v Oslu koupili na celou cestu.

V Geilu jsme kolem druhé. Vystupujeme u nádraží, kde si složíme batohy na lavičky a s Vaškem se projdeme k benzínce, kolem které jsme projížděli, je odtud asi kilometr. Nakoupím zde benzín a Vašek bombu do plynového vařiče. Cestou zpět se ještě proběhnu do obchodáku pro blok na deníček. V 14:40 jedeme vlakem dál do Finse, Katka nám na něj zatím koupila lístky. Myslím, že lístek na autobus mne přišel na 320Kr (aspoň myslím), zatímco lístek na vlak na 108Kr. Cesta vlakem není již moc dlouhá, zatímco v Geilu bylo ještě docela teplo, ve Finse je již celkem frišno. Pofukuje tu větřík a je víceméně zataženo. Za velkým jezerem je vidět rozlehlý ledovec, který budeme několik dní obcházet. Jmenuje se přízvučně Hardangerjøkulen. Na nádraží stojí dvě lokomotivy s podivnými rypadly na čele, asi jde o sněžné frézy.

Rozložíme se tu na lavičkách u stolků, abychom se převlékli a nasvačili. Potom už nám nezbude, než nasadit si těžké batohy a jít do hor. Nejprve jdeme podle velkého jezera jmenujícího se stejně jako městečko Finse, tedy Finsevatnet, na jeho konci přejdeme po lanovém mostku říčku z jezera vytékající. Odtud již začneme stoupat do kopce, po chvíli však začneme přemýšlet o tom, kde a kdy se utáboříme, už je totiž po šesté hodině večerní. Teď navíc budeme ještě nějakou dobu stoupat, tak kdo ví, jaké místo bychom výš našli. Zde to navíc vypadá celkem přijatelně, jak s Kamčou zjistíme obhlídkou terénu.

Najdeme celkem vhodné místo u skalky, ale nakonec skončíme na ní. Jsou zde lišejníky, ale kolíky narážejí na kamení a nejdou moc dobře zapíchnout. Hned po postavení stanů se jdu umýt dolů do nedaleké tůňky. Značně se ochladilo, ale vyčistila se i obloha od mraků, tak se udělal pěkný večer. Slunce zapadá až před půl desátou, a tak stihneme uvařit i zahrát si karty ještě za světla. Dnes nám vaří Peťulka kuskus se slaninou a sušenými rajčaty, k tomu jsme si uvařili čaj a Vašek po jídle vytáhne studentskou pečeť, a tak se jídlo velmi vydařilo. Kamča jde umýt nádobí, protože ji to baví. Potom si zalezeme k holkám do stanu a hrajeme Bang!. Kolem desáté jdeme spát. Venku se ještě více ochladilo. Jen nevysoko nad námi jsou již sněhová pole a kolem nás jen skály porostlé lišejníky, ale je tu moc krásně.

Středa 17. srpna

V noci byla taková zima, že jsem si musel obléci svetr. Asi ve dvě hodiny jsem šel na záchod, ačkoli bylo jasno, hvězdy moc vidět nebyly, protože je zastínil svit Měsíce. Ráno je polojasno a občas zasvítl sluníčko, brzy se však zatahne a nijak zvlášť se proti noci neoteplilo. K snídani vařím ovesnou kaši, a tak mi balení trvá déle, a proto odcházíme až v půl jedenácté. Počasí zrovna vypadá docela optimisticky, a tak si vezmu pumpky.

Stoupáme asi dvě stě výškových metrů na náhorní plošinu. Výstup je kamenitý, ale cesta je dobře značena. Nahoře se nám otevře krásný pohled na ledovec, vůbec krajina kolem je nádherná, jen pustina a tundra. Na tento ledovec se budeme průběžně koukat ještě několik dní z různých stran. Pokračujeme již více po rovině. Hardangervidda je náhorní plošina, a tak ani nadále nebudeme muset příliš často výrazně stoupat či klesat. Procházíme kolem řady jezer, na některých z nich přitom plují ledové kry a do jednoho většího spadá ledovec. Po poledni se zastavujeme na něco malého k svačině, potom pokračujeme podle velkého jezera dál. Všude kolem jsou výhledy na hory. Skoro u konce jezera začne pršet, ale nic z toho nakonec není. Přesto se rozhodneme nasadit si pláštěnky na batohy. Sotva tento komplikovaný úkon dokončím, rozprší se hustěji, a tak si ještě obléknu nepromokavou bundu. Opodál totéž provádí jedna Němka. Když po chvíli tu bundu sundávám, ptá se mne, zda mám mapu,

ale jen jí mohu ukázat dopředu na Katku, že u ní se může kouknout. Jde sama, což je u holky docela neobvyklé. Když dojde ostatní, jen se koukne do mapy a pokračuje aniž by s námi prohodila slovo.

My se po chvíli na jednom pěkném místě zastavíme na oběd. V mém případě jde o chleba se salámem a sýrem. Kamča si po neúspěšném pokusu nalézt svůj norský salám dá také ode mne. Potom chvíli ležíme, zrovna se občas ukáže slunce, než vyrazíme dál. Pokračujeme mírným sestupem. Přejdeme další mostek přes velký průtok mezi nezery, obejdeme další jezero a pak se nám začnou již otevírat pěkné pohledy k jihu. Takto s občasnými zastávkami dojdeme nad jezero s ostrůvkem. S Katkou navrhujeme, že bychom mohli spát na něm, ale Kamča namítá, že je dost malý. Sejdeme k rozcestí nedaleko jezera, odkud budeme pokračovat dolů k přehradě, ale protože nevíme, jak bychom tam hledali místo na spaní, zůstaneme na noc zde. Dnes jsme ušli něco přes patnáct kilometrů.

Popojdeme k jezeru, kde najdeme docela pěkné místo na spaní. Poblíž roste u vody spousta bílých ochmýřených kytiček, které vypadají zvláště ve svitu již nízko položeného slunce moc pěkně. Máme totiž štěstí a navečer se vyčistila obloha. Jdu se hned vykoupat, i když jezero je velmi mělké, a pustím se do vaření. Vařím rýži s kari omáčkou. Rýže sice není tak dobrá, ale v obchodě v Oslu moc na výběr nebylo. Katka s Kamčou se zatím projdou, protože vaření trvá dosti dlouho. Ale myslím, že to čekání stálo za to.

Během vaření ještě spadne pár kapek, ale pak se již opravdu vyjasní a zasvítlí na nás slunce, a tak je docela teplo a pěkné světlo na focení. Po jídle si dáme kus čokolády a zahrajeme si Bang!. Už před desátou však jdeme spát.

Čtvrtek 18. srpna

V noci bylo teplo a vstali jsme až v půl deváté, tak odcházíme opět kolem půl jedenácté. Sousedí, kteří se ještě večer utábořili opodál za terénní vlnou, odcházejí dřív. K snídani dělala Peťulka výbornou kaši, myslím, že pšeničnou. V noci spadlo pár kapek, ale teď se obloha vyjasňuje, a přestože nad údolím, které budeme obcházet, jsou temné mraky, přes den bude jasno. Díky sluníčku bude i teplo, ačkoli ve stínu bude stále zima.

Nejprve sejdeme k přehrazenému jezeru Rembesdalsvatnet. Kousek nad ním je chata, u níž potkáme paní s prutem, jdoucí na ryby. Katka si pak všimne borůvek, kterými se rádi necháme zpomalit, Kamča s Vaškem, kteří si cestou borůvky odpustili, na nás tedy musí počkat. K tomu se rozhodnou ve chvíli, kdy dohnali naše noční sousedy a usoudí, že nemá cenu je předcházet. To už je poledne, a tak se tu rovnou i lehce nasvačíme, nejen borůvek. Ještě dlouho jdeme podle přehrad, sice zdánlivě po vrstevnici, ale přesto nahoru a dolů mezi kamením, a tak není náš postup příliš rychlý. Cestou se nám otvírají čím dál krásnější výhledy na ledovec, směrem k jezeru dosti rozlámanému. Ledovcovou řeku, která vtéká do jezera přejdeme po mostě a stoupáme nahoru kamenitým terénem. Ledovec je z této strany snad ještě krásnější než včera a kousek nad ním zahlédneme ve svahu chatu.

Pomalou nás začnou docházet kluk s holkou, kteří nás i časem předejdou. Ačkoli jsem se snažil navrhnout, abychom se naobědvali ještě s výhledem na ledovec, vyjdeme nakonec nahoru k rozcestí, kde již sedí nějakí turisté. Kluk s holkou, kteří nás předešli, se vydají cestou, po níž i my po obědě vyrazíme, ale za chvíli se vrátí a jdou jinam. Po jídle se chvíli válíme na sluníčku a jdeme dál. Teď už jdeme do kopce jen mírně, později je to již spíš po rovině či s mírným klesáním. Pohled do kraje je nádherný, zvlněná tundra s jezírky, v dále hory, kam oko dohlédne. Sem tam na sebe počkáme, ale jinak jdeme víceméně bez zastávky až do šesti, kdy se rozhodneme utábořit.

Dole pod cestou zahlédneme pěkné místo u potůčku. Stále je slunečno, ale přece jen oblohu zamlžily vysoké mraky a když zafouká, je již chladno. A teď zrovna fouká docela zčerstva. Jdu se hned umýt do tůňky pod skalkou, Peťulka se jde také opláchnout, ale někde nahoru do vyhřátější louže. Vašek potom vaří těstoviny se špekem a sýrem. Chtěl vařit kilo špaget, ale ani se to nevešlo do kotlíku. Už takhle z nich vznikla trochu kaše a voda nešla vůbec slít. Zůstal tam tedy takový bílý povlak, pod kterým jsme si hbitě představili smetanovou omáčku, tak jsme se při tom moc nasmáli, ale bylo to jedlé, a tak jsme to všechno snědli až do dna.

Večer hrajeme Bang! asi do deseti, kdy si vyčistíme zuby. My s Kamčou se ještě před spaním projdeme na romantickou procházkou s koukáním na hvězdičky, kterých se nad námi na jasném nebi rozsvítilo bezpočet.

Pátek 19. srpna

Jak bylo včera hezky, tak je dnes ošklivo. Ráno je větrno a zataženo, v noci i trochu sprchlo. K snídani vaří dnes Katka rýžovou kaši, což mne nijak neosloví a raději si dám norskou buchtu, kterou má ke své snídani Kamča. Balíme se dnes až do jedenácti, mě to opět trvá nejdéle, protože vždycky musím čekat, až se uvolní ešusy a vařič, a navíc balím stan.

V jedenáct tedy vyrazíme. Jdeme víceméně po rovině, nebo spíš zvlněným terénem. Přejdeme po mostku a po chvíli po kamení přeskáčíme další říčku. V mapě byla obě místa vyznačena, to druhé jako brod, a tak jsme se těšili na něco zajímavějšího. Terén se stává vlhčí a občas procházíme mokřinou. Před jednou hodinou, asi po pěti kilometrem, dojdeme k rozcestí, kde se zastavíme na sušenku. Projdou tu kolem nás dva turisté a občas jsme cestou míjeli ovce. S ohledem na to, že dle mraků již nedaleko prší, si nasadíme na batohy pláštěnky, než vyjdeme, dá se opravdu do deště, který nám vydrží až do večera.

Všichni máme nepromokavé bundy či pláštěnky až na Peťulku, která prostě mokne. Sice má pláštěnku, ale nechce se jí ji nasazovat, neboť by jí sahala až na zem. Ale asi po dvou kilometrech ji přesvědčíme, aby si ji nasadila, že jí s tím pomůžeme. Schovaná pod Katčinou pláštěnkou tedy vybalí svoji a oblékne se. Kamča jí místo mokré bundy půjčí svoji teplou bundu. Takto stále jdeme, až začneme klesat k další přehradě, Sysenvatnet, do níž teče říčka moc pěkným údolím, v němž sem tam rostou

i stromy. Namoklé kameny při klesání pochopitelně kloužou, Vašek na jednom z nich uklouzne a málem spadne. S trochou opatrnosti sejdemě však bez problémů.

U dalšího rozcestí pod kopcem se začneme dohadovat, co dál. Protože stále prší a nevypadá to, že by se blížilo lepší počasí, neboť všude kolem je stejně šedivo, rozhodneme se, že u řeky se pro dnešek utáboříme, i když budou teprve čtyři hodiny a ušli jsme jen deset kilometrů. Řeku přejdeme po mostě, je opravdu moc pěkná a divoká. Hned za ní si najdeme loučku, která není moc mokrá. Postavíme stany a jdeme se k holkám na obědvat. Po jídle si zahrajeme scrabble. Pak na chvíli přestane pršet, a tak jdeme vařit. Dokonce zasvítlí i sluníčko, natáhnou proto s pomocí Katčinych trekových hůlek šňůry na prádlo. Kamča jde sbírat borůvky na snídání a vaříme si Katčinu bramborovou kaši s tuňákem, kukuřiči, ale bez oliv, protože ty Kamča nemá ráda, tak je k jídlu jíme zvlášť.

Večer se pak zase zatahuje, teprve v půl desáté se tentokrát sejdemě u holek a zahrajeme si ještě jednou Bang!.

Sobota 20. srpna

Ráno vypadá počasí kupodivu celkem optimisticky, zasvítlí i sluníčko a ačkoli v noci sprchlo, teď neprší. V noci bylo navíc celkem teplo, asi i proto, že jsme klesli do devíti set čtyřiceti metrů. Borůvky v ovesné kaši jsou úplně výborné. Odcházíme opět kolem jedenácté. Vyjdeme do kopce až k mostku u rozcestí, cestou při krátké zastávce proti nám od chaty Kjeldebu prošla dvojice Norů, muž a žena, šli dolů k jezeru na pstruhy. U rozcestí chvíli posedíme, slunce se docela rozsvítilo, až si Peťulka s Vaškem mažou obličej krémem, což je však zbytečná provokace, protože slunce brzy zajde a přiblíží se dešť. Peťulka zde obhlíží ramena kolemjdoucích Norů, i když tu projde jen jeden kluk s holkou.

My však přes mostek u rozcestí nepřejdeme a ani nejdeme přímo kolem chaty Kjeldebu, ale pokračujeme dál kolem jezera a potom nahoru nad ně. Nebe se zatím zatahuje a slunce opět zmizelo za mraky. U dalšího jezera je také chata i s loďkou. Sem tam cestou mýjíme ovce s cinkajícími zvonečky. Následuje stoupání, na jehož vrcholu na sebe počkáme a dáme si tatranku, neboť jsme právě od rána ušli pěti kilometrů. Kolem nás tu projde další dvojice, nejprve mladá a zteplá Norka, vyjde kousek nad nás a zaujme v mžiku pózu s levou nohou pokrčenou a položenou na kameni a hledíc do dále. Kus za ní se teprve nahoru vysápe i kluk, který je o poznání unavenější. Na dlouho se tu však nezastavují. Vidouce, jak se k nám ženou temná mračna, připravíme se na dešť.

Opravdu, než odtud odejdeme, opět se dá do deště. Následuje asi sedmi kilometrový pochod v dešti. Vítr nám tentokrát fouká do zad, a není to proto tak hrozné. Nedlouho po začátku deště jsme viděli, jak se zmíněná norská dvojice chystá k táboření. Opět však nepřeje počasí zastávce na oběd, což mě štve, protože jsem se těšil na rybičky. Aspoň tatranku si však ještě cestou sníst musím. Ujdeme nakonec asi třináct kilometrů, než se rozhodneme utábořit. Jedno velké jezero zavrhneme a vystoupáme k menšímu, zde si najdeme plošinku u cesty.

Postavíme stany, když zrovna přestane pršet. Umyjeme se, já jsem vlezl do jezera celý, dnes to bylo bezva, protože to jezero bylo dost hluboké. Vašek tam vlezl taky, ale holky si umyjí jen nohy. Potom se konečně naobědváme, tak si přeče jen sním ty rybičky, a poté si dám ještě bramborové placky s malinovou marmeládou. Pak se rozprší, a tak zalezeme k holkám do stanu a hraje Bang!. Před osmou jdeme vařit, v tu chvíli sice zrovna neprší, ale venku je velká zima, navléknu na sebe všechny vrstvy oblečení, které mám k dispozici, a pak je mi teprve akorát teplo. Uvaření vody na těstoviny, instantní guláš dobrý hostinec, trvá hrozně dlouho. Kamča navíc navrhne, ať tam přilijeme vodu i na čaj, že až začne vařit, tak ji slijeme, tak to trvá o to déle. Katka neustále přechází okolo, asi aby jí nebyla taková zima. Ještě před dovařením se rozprší, a tak všichni kromě mne a Kamči zalezou do stanu. Vodu na čaj jsme nakonec odlili a pak, když jsem připumpoval, už to nějak šlo.

Po jídle si ještě zahrajeme Bang!, než jdeme spát. Venku je dnes opravdu zima.

Neděle 21. srpna

V noci jsem si musel ještě přibláci svetr, mikinu a na spodky i kalhoty, jaká byla zima. Ráno sice neprší, ale ani není nijak hezky. Je zataženo a fouká studený vítr. K snídání dnes vaří Vašek instantní ovesnou kaši. Ještě než jsme se sbalili, prošla kolem nás velká a dlouhá výprava Norek. Vyrážíme ve tři čtvrtě na jedenáct. Sice si ještě pláštěnky na batohy nenasazujeme, ale byl jsem na vážkách. Nějakou dobu jdeme zvlněným terénem, než se nám otevře pohled na chatu Krækkja poblíž velkého jezera. Včera i dnes jsme měli výhledy na planiny, které jsou jezery doslova poseté, což je i v dešti velmi zajímavý pohled. Jen se to v tomto počasí těžko fotí. K chatě musíme sestoupit s kopce dolů a nakonec projít po cestě mezi dvěma jezery. Vypadá to na dešť, a tak se oblékneme a připravíme, ale ještě to chvíli počká. Proti nám jde do kopce větší výprava i s dětmi, na batozích si nesou rybářské pruty. Níže pak potkáme dva koně, jeden nese cosi na zádech, tyče a velké krabice. Druhý je nenaložený.

Chata je dosti velká, ale my kolem ní jen projdeme. Když už máme za sebou skoro pět kilometrů a vypadá to, že už se opravdu rozprší, zastavíme se na něco sladkého. Sotva dojdeme, dá se do deště, který potom vydrží až do večera. Po chvíli dojdeme na rozcestí, kde se rozhodujeme mezi kratší a delší variantou naší další cesty. Zvítězí varianta delší, protože máme ještě spoustu času. Pokračujeme tedy dál podle jezera až k další chatě u silnice. Prší dost ošklivě a nejošklivěji se rozprší, když se už s Katkou a Vaškem schováme pod stříšku u jedné chatičky u velké chaty a čekáme ještě na Kamču s Peťulkou. Rovnou se tu potom v suchu naobědváme. Je pěkná zima, a tak jsme rádi, že jsme aspoň na oběd našli suché místo. Koukáme při tom do oken hlavní chaty, kde sedí u stolku hosti a jedna paní pokukuje po nás. Když přestane na chvíli pršet, vyhodí Vašek odpadky do nedalekého koše, když se opět rozprší, je čas vyrazit dál.

Nejprve popojdeme asi jeden a půl kilometru po silnici k začátku další cesty. Kolem nás jezdí auta, prší a u silnice jsou odpadky, tak to není nic moc, ale poté opět vstoupíme do širé tundry. Jdeme asi do pěti hodin, přičemž stále prší. Asi po patnácti kilometrech se rozhodneme utábořit. Po dalším kilometru se pak utáboříme u potoka, následující totiž má být podle mapy výrazně dál. Stany ještě stavíme v dešti a zimě. Holky ještě vyberou docela snesitelné místo, ale jinak jsou všude kameny a drny, my si vybereme v dešti zdánlivě uspokojivé místo, ale pak se ukáže, že pod zády budu mít z jedné strany drn a z druhé velkou díru, tak nevím, jak se v tom vyspíme.

Vaříme pak s Vaškem na plynu u nás ve stanu. A to mou rýži s tuňákem a hráškem a cibulí. Když dovařím čaj, přijde si pro něj stále v dešti Kamča s hrnčičky. Když dovaříme, pošlu po Vaškovi kotlík k holkám do stanu, kam přijdu, až uvařím čaj. Holky zatím kotlík zabalily do spacáku, aby nevychladl. Po jídle hrajeme Rodinný podnik, venku se mezitím docela vyčasilo, až Kamča před spaním pořád tvrdí, jak bude určitě zítra pěkně a chce se vsadit, že nebude pršet, podle mne bude, a tak se vsadíme, ona dá v sázku mandarinky v plechovce, já jí v případě výhry nabídnu sušenku dle jejího výběru.

Pondělí 22. srpna

Dnešní noc byla opravdu zážitek. Já se tlačil dolů a Vašek nahoru, tak jsme nakonec leželi úplně jinak, než naše karimatky. Když jsem šel v noci na záchod, lehl jsem si pak opačně hlavou k Vaškovým nohám. Ráno je však pěkně, v šest bylo jasno a mraky kolem se válely po mírných kopcích okolo. Ráno ještě svítí slunce, ačkoli pomalu se blíží větší oblačnost, ač zatím nikoli dešťová. Aspoň můžeme po ránu vysušit všechny věci, aby nám mohly opět zmoknout. K snídani dělá Peťulka kuskus na sladko a protože ho má jen do velkého ešusu, ještě do menšího udělá čokoládovou ovesnou kaši. Po jídle se sbalíme a asi deset minut po jedenácté vycházíme.

Jdeme nyní po stále stejné tundrové planině k chatě Heinseter u velkého jezera. Cestou překračujeme mnoho bažinek a potůčků. Při jednom delším skákání po kamenech přes širší potok sklouzne Kamča do vody, což ji hrozně rozesměje. Na pravo se nám opět otvírají pohledy na krásnou planinu plnou jezer. Po svačině začneme už pomalu klesat k té chatě, ale jen asi o sto metrů do jedenácti set, do teď jsme šli ve výšce kolem dvanácti set metrů. Již z dálky ji vidíme, i velký větrník malé elektrárny. Kousek před chatou dojdeme k rozcestí, kde se budeme otáčet. Ještě sice neprší, ale teď to vypadá, že časem začne, a tak se zde naobědváme. Já si dám rybičky a salám s bramborovými plackami, posléze si dám ty placky ještě s marmeládou. Po jídle ani netrávíme čas siestou a začneme opět stoupat. Na kopci na sebe počkáme a vidíme, že se sem blíží dešť, tak si nasadíme pláštěnky a bundy. K velkému Kamčině zklamání, skutečně brzy začne pršet, dešť však není intenzivní, ani nevydrží dlouho, stačí jen na to, abych vyhrál mandarinky, ale jinak nebyl moc protivný.

Pokračujeme v cestě přes mírné vršky, pak bažinami a přes potoky, u téhle části planiny je vody opravdu hodně, a tak se všichni občas namočíme do bahna. Při jednom sestupu vidíme duhu, asi v pět máme za sebou patnáct kilometrů, a tak se zamýšlíme nad místem k táboření, ale chvíli trvá, než dojdeme k potoku mezi dvěma velkými jezery, u kterého najdeme místo na táboření. Hned u něj je pěkné místo na jeden stan, a Katka má navíc obavu, že v ní zvuk tekoucí vody bude vzbuzovat nutkání na záchod. Obhlídkou okolí najdeme s Katkou celkem snesitelné místo nedaleko na lišejníku. Je to sice kamenité, ale lepší než včera.

Při stavění stanu poprchává, ale jinak se udělá pěkně, jako by se nad Geilem, které již není daleko, mraky rozpouštěly. Přímo od stanů máme pěkný výhled na jezero na západě. Jdu se umýt do potoka, sice při tom rozvřím bahno, ale jinak je to dobré. Potom vaříme čaj a Vašek k večeri dělá dva různé instantní guláše s těstovinami, smíchané s trenčanským párkem s fazulou. Vaříme u nás v apsidě na plynu, protože jej chce Vašek aspoň trochu spotřebovat, kvůli větru přitom nelze dobře vařit venku. Jíme potom u holek, kterým se nechce vylézat ven. Po jídle uvařím druhý čaj, k němuž si dáme u holek ve stanu na Kamče vyhrané mandarinky a čokoládu. Potom hrajeme scrabble, který opět vyhraje Kamča, ačkoli celou dobu si náskok držela Katka.

Když jdeme před jedenáctou spát, je úplně jasno a na nebi svítí spousta hvězd, ale také je pěkná zima.

Úterý 23. srpna

V noci byla taková zima, že jsem na sobě měl svetr i mikinu a stejně to bylo na hraně. Ráno je úplně jasno a svítí sluníčko, teď je devět a sotva to vypadá, že budeme vstávat. I celý den je opravdu pěkně slunečno, ačkoli je stále chladno, když slunce zrovna nesvítí. K snídani dnes Kamča vaří krupicovou kaši s mandarinkami a posypanou grankem. Ve směru, z něž jsme my včera přišli, prošla kolem nás řada turistů, mezi nimi i slečna oblečená celá v bílém, což vypadá neuvěřitelně, uvážíme-li, že ji čeká spousta bažin. Balení je trochu líné, není divu, když je konečně jedno ráno pěkně. Odcházíme tedy až po jedenácté. Dnes nebo včera jsem také zjistil, že mi praskla konstrukce na batohu, tak se hůř nosí, něco podobného, byť o málo horšího, se mi stalo i při mé poslední cestě do Norska před sedmi lety, a to se stejným batohem, tak myslím, že si budu muset koupit nový.

Dnes už míříme k Geilu, ačkoli je dál, než jsme odhadovali, a tak až dolů dnes nedojdeme. Nejprve musíme dojít k chatě Tuva, cesta už není tolik bažinatá a poblíž chaty jsou navíc přes bažinky položené dřevěné chodníčky. Cestou proti nám chodí dost lidí, stále jdeme po planině plné jezer a mokřadů. Při posezení u jednoho potůčku si uděláme hromadnou fotku, bohužel v protisvětle. U chaty Tuva, jakkoli je pěkná a zvláště stolky na prosluněné terase vypadají lákavě, se příliš nezdržujeme, jen se koukneme do mapy a rozmyslíme si, že do Geila půjdeme co nejdříve cestou.

Stoupáme odtud do kopce a chvíli dumáme, jdeme-li správně, ale podle všeho ano. Ještě celý den jdeme stále stejným terénem po planině s tundrou, sem tam projdeme bažinkou, občas vystoupáme do mírného kopce či z mírného kopce sejdeme. Pověštinou je to již pohodová cesta. Směrem k Geilu se nám otvírají pohledy na skály vysoko nad ním na druhé straně údolí.

Časem v dále zahlédneme i ledovec nad Finse, u kterého jsme začínali. Obloha je pokryta jen malými mráčky, a tak často svítí slunce, což je pěkné. Asi kilometr za Tuvou se zastavíme na svačinu. Poté jdeme dalších asi pět kilometrů, než se prozmenou zastavíme na oběd. Při přeskokování jednoho mokrého místa při tom sklouznu a zmažu si ruce i levou nohu.

Na oběd jsme se zastavili po deseti kilometrech u potoka. K jídlu dojíždám druhý taveňák s pepřem a poslední bramborové placky. To už mi k obědu zbývají jen rybičky na zítřek. Během oběda k nám přes potok přijdou pěkné černé ovečky. Peťulka je k sobě tak usilovně láká, až jí začnou ožírat batoh, jsou docela drzé a snaží se dostat i ke Katčinu batohu. Je to docela srandovní, odehnat je ale dá docela práci. Po obědě si ještě užíváme siestu, zvlášť Kamča při ní pěkně usnula. Teprve ve čtvrt na pět se tedy vydáváme dál.

Projdeme kolem jezera a dál na rozcestí kousek od silnice, kde se cesta stočí vlevo k Geilu. Jdeme tak dál až ke dvěma pěkným jezerům u dalšího rozcestí, kde jsme ve tři čtvrtě na šest a od rána máme za sebou patnáct kilometrů, rozhodneme se zde tedy dnes utábořit. Místo najdeme mezi jezery na lišejníku. Je stále pěkně, Katka s Kamčou si jdou umýt nohy, ještě než postaví stan. Já se jdu vykoupat až po postavení stanu, Vašek také. Sestavím vařič a když uvařím čaj, vaří Katka bramborovou kaši se šunkou, je to moc dobré. Po jídle jdou Kamča s Katkou sbírat borůvky. Vašek se k nim po chvíli přidá, Peťulka si jde vyprat a když přinese v kotlíku vodu, namočím do ní vložky na zítřejší kaši a jdu se značným přemáháním také přidat ke sbírání borůvek.

Nasbíráme jich asi tři čtvrtě litru, nasypeme do nich cukr a sníme je. To už je devět hodin. Holky pak ještě chroustají suché nudle z čínské polévky, což mě moc nebere, nechybí ani sušenky, tak to jsme se dnes pěkně rozjedli. Po tom všem si dvakrát zahrajeme Bang! a jdeme spát. Vypadá to, že by v noci mohlo být tepleji než včera.

Středa 24. srpna

Ráno je zataženo a zima, čili počasí se vrátilo k normálu. Když si dopíši deníček, jdu vařit čaj a kaši. Kaši se mi podaří připálit, ale našťástí jen trochu. Po snídani tu spáleninu z kotlíku odvařím a uvařím další čaj. Kamča sice říká, že kotlík umyje, ale zmizí ráno kamsi na hodně dlouho, jak se ukáže tak na záchod a protahovat se. Když jej pak myje, dává se pomalu do deště. Ve stanech se sbalíme a to už slušně prší, tak houknu na holky, co teď. Prý by raději ve stanu čekaly na mezeru v dešti, což se mi moc nechce, tak nakonec stany sbalíme hned. Než vylezeme, beztak se na chvíli dešť zmírní.

Čeká nás pak mokrá a deštivá cesta dolů do Geila. Chvilí ještě jdeme po vršku, ale brzy začneme klesat. Cestou se moc nezastavujeme, jen abychom na sebe počkali. Při sestupu se v tundře kolem nás postupně objevují stromy, jejichž porost postupně houstne a mění se v les. Dole v asi osmi stech metrech sejdemo na cestu, po které již nížinou podle jezera vyrazíme do města. Stále drobně prší a je zataženo, tak výhledy do údolí, zvlášť na jezero a na městečko, nebyly nic moc.

Při cestě nyní občas potkáváme cedule naučné stezky, které jsou sice v norštině, ale je na nich i výtah v angličtině, tak se přece jen něco dozvíme. Od sestupu na cestu je to do Geila ještě tak pět kilometrů po široké rovné cestě, celou cestu na nás prší. Po chvíli přejdeme po dřevěném historickém mostě divokou řeku, a to už se přiblížíme k civilizaci. Cestou projdeme místním pohřebištěm z vikingské éry, kde se pod stříškou zastavíme na svačinu. Je tu cedule s vyznačením toho, který kopeček je jaký hrob. Dále se zastavíme na polostrůvku, kde je piknikové místo, abychom obhlédli, jestli by tu šlo spát. Mají tu i záchody, převlékárnu a malou pláž. Poblíž je také nízký jez, což mne překvapí, neboť jsem si myslel, že ta velká vodní plocha je jedno velké jezero.

Odtud jsou to do Geila asi dva kilometry. Nejprve vyjdeme nahoru k turistickým informacím. Před nimi shodíme batohy a jdeme dovnitř. Kromě obhlídky suvenýrů se zde Katka s Vaškem vyptají na autobusy a vlaky do Osla. Mě zatím zabaví místní wi-fi. Potom se venku pod střešou najíme ještě ze zásob. Nakonec jsme se rozhodli, že vzhledem k tomu, jak ošklivé počasí tu vládne, zatímco v Oslu má být zítra o něco lépe a hlavně tepleji, odjedeme tam už dnes, a to autobusem v 16:45. Po jídle si proto jdeme koupit studenou večeři do autobusu, protože uvařit už dnes nic nezvládneme. Poté vyjdeme nahoru k nádraží, odkud jezdí i autobusy. Zde jsme měli v plánu nabrat vodu, ale čekárna se záchody je již zavřená a otevřená je jen celonoční čekárna, která je sice vyhřívána, ale voda tu neteče. Tak se s Peťulkou projdeme dolů na záchod k infocentru, ale i zde již mají zavřeno, a tak to zkusíme vedle v obchodáku, kde se konečně na záchod doptáme a vodu nabere. Stihneme to tak akorát, abychom nastoupili do již přistaveného autobusu. Cesta autobusem z Osla do Geila nás před týdnem stála 1600Kč za všechny, cestou zpět jsme platili 470Kč za osobu, protože jsme si nemohli koupit hromadný lístek.

V Galu přestoupíme a pak se teprve pustíme do večeře. Potom si s Kamčou ještě povídáme, ale když se začne šerit, lehne si každý na jinou dvojsedačku a zbytek cesty do Osla sladce prodřímeme. Kamča si cestu autobusem velice užívá, protože ji takové cesty autobusem baví, což zase já naopak nechápu. V Oslu jsme asi dvacet minut po deváté večer. Je tu teplo, ale jinak počasí není nijak slavné, do zítřka se má snad zlepšit. V metru si koupíme lístek na 24 hodin, což bude stačit i na zítřek a jedeme opět na Sognsvann k našemu známému jezeru. Při výstupu se s námi dají do řeči tři kluci z Moravy, kteří tu prý přes léto stavějí pódia na koncerty. U jezera si hned postavíme stany a jdeme spát. Peťulka se šla večer ještě vykoupat, ale já to nechám na ráno.

Čtvrtek 25. srpna

Ráno ještě do sedmi jemně prší, ale pak už je jenom zataženo. Mě už se do sedmi moc nechce spát, jdu se vykoupat, přičemž se pozdravím s Kamčou, která jde na záchod. Do jezera ve stejnou chvíli jako já míří dvě plavkyně až po prsty oděné v plavecké oděvy, nejspíš z neoprénu. Já si udělám jen pár temp, abych se umyl, na tu chvíli mi to připadá i docela teplé, i když při delším

plavání by ve vodě člověk jistě prochládl. Potom si ještě jdu na chvíli lehnout do spacáku. Od časného rána se sem do parku trousí běžci, vůbec celou dobu v Oslu se mi moc líbí, kolik tu běhá lidí, a to po celý den.

K snídani vaří Vašek čínskou polévku s hříbků, do toho Peťulka přidá ještě nějaké nudle a sušená rajčata, tak je to velice vydatná snídaně. Já potom ještě dojím marmeládu s pár plackami, protože poránu potřebuji něco sladkého. V jednu chvíli ještě před snídaní kus od nás po cestě projde pán, který na nás volá, že tady není dovolené tábořit, ale jinak tu naše přítomnost nikomu nevadí. Na keřku v nedalekém lesíku visí orientácký lampión, což ve mně vzbudí nostalgickou náladu. Po desáté se sem nahrne spousta dětí, jeden učitel či vedoucí nás žádá o sirky nebo zapalovač. Děti tu však většinou postávají a nemají žádný zřejmý program.

Ještě před jedenáctou jsme sbaleni a jdeme na metro, které zde na okraji mimochodem jezdí nad zemí. Při nasazování batohu mi na něm k té prasklé konstrukci praskl popruh, který držel ramenní popruh blízko konstrukce, tak teď už se ten batoh nosí opravdu velmi nepohodlně. Dojedeme na vlakové nádraží v centru a začneme hledat úschovnu, dnešní den budeme trávit ve městě, tak abychom se nemuseli tahat s těžkými batohy. Úschovna se zde skládá z uzamykatelných skříněk různých rozměrů, i takových, aby se do nich vešly naše batohy. Nám s Vaškem se vejdou oba batohy do jedné skřínky, holky je do druhé naskládají všechny tři. Za 24h zaplatíme 40Kč. Dostaneme papírek s kódem, který nám má posléze skřínku opět otevřít. Potom vyrazíme do města. Projdeme se pěší zónou až k náměstí, kde zahneme vlevo k přístavu. Odtud chceme jet na poloostrov Bygdøy. Loď nám zrovna ujela, tak musíme počkat na další. Udělalo se opravdu pěkně a teplo, a tak si čekání ukurátím procházkou pro zmrzlinu za 20Kč. Loď popojedeme na Dronningen, odkud již pěšky zamíříme ke skanzenu.

Cestou se zastavíme v muzeu s vikingskou loď, ale nakoukneme na ni jen od vchodu a do obchodu se suvenýry. Uvnitř jsem byl už v roce 2004 a myslím, že od vchodu člověk stejně vidí všechno podstatné. Vašek si jde na záchod natočit vodu a pak si koupí knihu se severskými pověstmi a mytologií. Odtud již zamíříme přímo ke skanzenu. Ten se mi již před sedmi lety velmi líbil, a tak sem nalákám i ostatní. Jen Vašek usoudí, že si raději bude venku číst a dovnitř nejde. I tentokrát mne skanzen neklamal, nejlepší je podle mne městská část, kde jsme strávili nejvíce času. Ven se dostaneme asi v pět, tak to bylo na dlouho. Vašek vypadá u kafe s knihou také velmi spokojeně.

Venku si koupíme u stánku pár nektarinek, burek a holky bagetu, protože nás to chození po skanzenu docela zmohlo. Lesem a parkem projdeme zpět k centru, kde se potom podle potoka vydáme vzhůru k Vigelandovu parku. V něm jsem ještě nebyl, a tak jsem rád, že jsme se sem podívali tentokrát, protože je moc pěkný. Hlavní dominantou je sloup se sochami nahých lidských těl, kolem sloupu jsou další nahé sochy v různých pozicích. Chvilku si sochy obhlédneme, pak si níže sedneme a sníme ty nektarinky. Cestou ven se projdeme k mostu s dalšími sochami, to už je sedm hodin. Počasí se zatím zhoršilo a vypadá to na další dešť.

Dost dlouho čekáme na tramvaj, kterou potom dojedeme k nádraží. Zde zjistíme, že nám s Vaškem nejde otevřít skřínka s batohy, kód prostě nefunguje. Holčkám se přitom skřínka normálně otevřela. Protože ztráty a nálezy, kam bychom se normálně měli s touto situací obrátit, jsou zavřené, dojdeme s Vaškem k pokladnám, kde nám paní za přepážkou řekne, že za námi dolů někoho pošle. Katka zatím dojde na záchod doplnit vodu. Po chvíli sem opravdu přijde paní z ostrahy. Vyplní s námi podrobný protokol o tom, co podle nás ve skřínce je a jak batohy vypadají, při tom jí řeknu, že v horní kapse batohu mám i papír se svou adresou. Po důkladném výslechu nám skřínku odemkne a říká, že nešla otevřít proto, že tam toho bylo moc a batohy tlačily na dvířka. Holky to přitom měly narvanější, tak nevím. Strážkyni uspokojí papír s adresou a když si vyndáme batohy, zavře skřínku a jde pryč. My zde také neotálíme a jdeme na metro.

V metru se dohodneme, že zatímco my s Kamčou a Peťulkou půjdeme postavit stany a začneme vařit, Vašek s Katkou dojdou do obchodu pro vodu a jogurty. Venku se zatím mírně rozpršelo, ale i tak je zde v parku ještě dost lidí. Sotva postavíme stany, jsou Katka s Vaškem tady. Sestavím vařič a jdu se vykoupat. Po uvaření čaje vaří Kamča instantní těstoviny s brokolicovou omáčkou. Potom si dáme ještě jeden čaj a vařič nechám hořet ve snaze vypálit všechny benzín. Ráno cestou do města jsem se na parkovišti pokusil udat benzín jednomu mladému muži, ale měl na otvoru nádrže záklopku, a tak to nešlo nalít. Tak jsem nevymyslel lepší způsob, jak se jej zbavit.

Po čaji se přesuneme k holčkám do stanu. Vařič ještě přesunu ke vchodu, aby byl na dohled, ale za chvíli dohoří, a tak jdu ještě láhev vypláchnout a nechat venku větrat. Potom si sníme jogurty a sušenky a hrajeme Bang!, k tomu jíme oříšky v čili, tak se zase máme dobře. Když jdeme spát, stále mírně prší.

Pátek 26. srpna

Ráno je kupodivu docela hezky, a tak nám stany stihnou aspoň trochu vyschnout, i když kolem je pořád mokro. Opět kolem proběhne hodně běžců a opět kolem nás projde po desáté hodině skupina dětí. K snídani dělá Katka ovesnou kaši, do které hodíme všechny zbytky sušeného ovoce, a tak je moc dobrá. Ze zbytku sušeného mléka a granka pak Kamča udělá kakao. Tentokrát se snaží vypálit bombu Vašek a skoro se mu to i podaří.

Po jedenácté jsme sbaleni a jdeme pryč. Cestou od jezera jsem si všiml skupinky mladých lidí, kteří měli v ruce orientácké mapičky a kdosi k nim promlouval, asi trenér. Ještě se stavíme v obchodě, kde nakoupíme brusinkové marmelády a další dobroty domů. Odtud jedeme metrem na nádraží, kde jsme po poledni, a tak máme ještě stále spoustu času, než budeme muset vyrazit na letiště. Koupíme si lístky na vlak a usoudivše, že bohatě bude stačit odjet vlakem v 13:37, projdeme se ještě po okolí. Stavíme se v obchodě se suvenýry a koupíme si zmrzlinu, kterou před nádražím dolážeme. Potom dojíme zbytky k obědu a jdeme na vlak.

Na letišti jsme i tak dost brzy, a tak po odbavení u kiosku musíme ještě chvíli čekat, než otevřou přepážku pro odložení batohů, na což pak stojíme v dlouhé frontě. Peťulka při tom musela podepsat, že má špatně sbalený batoh a že oni za nic neručí. Potom ještě čekáme u brány, než si můžeme nastoupit do letadla, kde si přeházíme místa tak, aby Kamča seděla u okénka a já

vedle ní.

Po půl sedmé jsme v Praze a to je již opravdu konec našemu výletu do Norska.